

Tisztelt Emlékező Közönség!

Azért gyűltünk ma itt egybe, az 1919-ben a vörös katonák által ide a városháza kapujára felakasztott Becker András emléktáblájánál, hogy a kommunista diktatúra áldozataira emlékezzünk. Arról az eszméről van szó, amely a legtöbb áldozatot szedte a világtörténelemben. S bár magam nem vagyok híve a különböző tragédiák számokban mérhető összehasonlításának - hiszen ártatlan áldozatból egy is sok és az emberi veszteség nem relativizálható -, most mégis engedjék meg nekem, hogy A kommunizmus fekete könyvére hivatkozzam. Ebben írja Stéphane Courtois, hogy a nácizmus számlájára mindent összevetve körülbelül 25 millió áldozatot írhatunk, míg a kommunizmuséra ennek majdnem a négyszeresét, még hozzá a következő elosztásban: Szovjetunió: 20 millió áldozat; Kína: 65 millió; Vietnam: 1 millió; Észak-Korea: 2 millió; Kambodzsa: 2 millió; Kelet-Európa: 1 millió; Latin-Amerika: 150 000; Afrika: 1,7 millió; Afganisztán: 1,5 millió; a nemzetközi kommunista mozgalom, illetve a hatalomra soha nem került kommunista pártok számlájára pedig körülbelül 10 000 áldozat írandó. Mindösszesen tehát valóban nem járunk messze a százmilliótól. A számok önmagukért beszélnek. Mégis: „Miért nem folytatták még le a kommunizmus nürnbergi perét?” - tehetjük fel a kérdést Courtois-val együtt, aki szerint egyes kommunista államok bőségesen kimerítették mind az emberiség elleni büntett, mind a háborús büntett, mind pedig a béke elleni büntett fogalmát.

A kommunizmus nevében Magyarországon is hadat üzentek a múltnak, amelyet végképp el akartak törölni annak minden értékével, hagyományával és vallásával. Hadat üzentek mindennek, ami emberi, nemzeti és erkölcsös volt; hadat üzentek a józan észnek, az emberhez méltó életnek, és a szabad szellemnek. Tették mindezt arrogánsan, önkényesen és mohón. A vérengző vörös hatalom kifosztott, bélistázott, kuláknak, klerikálisnak és reakciónak bélyegzett; átnevelés címén Recskre, a Hortobágyra, az Andrássy út 60-ba vagy a GULAG-ra száműzött. Népellenség lett a kisiparos, a polgár, az értelmiségi, a pap, illetve bárki, akinek nem tetszett a sztálinista önkényuralmi rendszer. A Camus által dicsőségesen hirdetett „Magyarok vérét” nem csak a megszálló szovjet katonák ontották, hanem saját vezetőik is, akik a „nép nevében” - valójában idegen érdekeket kiszolgálva – ragaszkodtak ahhoz a hatalomhoz, amelyet tiszta eszközökkel sohasem szereztek meg. S mert a nemzet többsége elvetette ezt az idegen rendszert, azt a legszélsőségesebb eszközökkel igyekeztek megszilárdítani a diktatúra letéteményesei. Ezt fejezi ki Marosán György hírhedt kijelentése 1956 decemberéből: „Mától kezdve lövünk”.

Az Országgyűlés az Orbán-kormány idején hozott határozatot arról, hogy minden év február 25-én a kommunizmus áldozataira emlékezzünk. 1947-ben ezen a napon Kovács Bélát, a Független Kisgazdapárt főtitkárát a megszálló szovjet katonai hatóságok jogtalanul letartóztatták és a Szovjetunióba hurcolták, ahol bírósági tárgyalás nélkül nyolc évet töltött fogságban. E naptól

számíthatjuk a kommunista diktatúra második, ezúttal 133 napnál jóval tovább tartó fejezetét Magyarországon, ugyanis Kovács Béla elhurcolásával, az FKGP „lefejezésével” véget ért az a bimbózó demokrácia, amely 1945-től 1947-ig úgy-ahogy létezett a jaltai világrend hajnalán, s kezdetét vette valami egészen más, amit a fiatalok csak „átkos” vagy „az a bizonyos 40 év”, esetleg nagyobb kitekintésben a hideg háború korszaka néven hallhattak emlegetni. Jómagam osztom Sólyom László Köztársasági Elnök Úr véleményét, aki egy 2009-es beszédében azt mondta, hogy „az év bármely napját kijelölhetnék volna a kommunizmus áldozatainak emlékére, mert mindegyikre esett az országban égbekiáltó jogtalanság, gaztett.”

Nos, abban a bizonyos átkosban – az 1919-es Tanácsköztársaság dúlását is ideszámítva - több mint 400 ezer embert ítéltek el, börtönöztek be, több tízezer embert telepítettek ki, ill. internáltak itthon, százezreket hurcoltak el szovjet munkatáborokba, akik közül sokukról még ma sem tudjuk, hogy hol nyugszanak, és több ezer embert gyilkoltak le, végeztek ki. Ezek csak becsült adatok, mivel a lenini úton és Sztálin nyomdokain haladó elvtársak nem vezettek, nem kellett, hogy vezessenek pontos statisztikát az áldozataikról, hiszen soha, senkinek nem kellett elszámolniuk velük. Ugyanis – Sztálin szerint - a magyar kérdés csak vagonkérdés volt. Vagyis a valóságban minden bizonnyal sokkal több áldozat írható Kun Béla, Rákosi Mátyás, Kádár János és társaik számlájára. További százezrek pedig elhagyni kényszerültek a hazájukat, pótolhatatlan veszteséget okozva a magyar kultúra, tudomány, sport, gazdaság és az élet egyéb területén. Ennek tudatában kérdezem: Vajon hogyan nézhetek a tükörbe a gyilkosok, s mindazok, akik évtizedeken át a gyilkosoknak és egy hamis, hazugságra épülő, idegen, elnyomó rendszernek tapsoltak, netán tapsolnak még ma is?... Költői kérdésekre épp úgy nem várok feleletet, mint ahogy azt sem várom, hogy bizonyos - „böszme” - körökben egyáltalán a kérdést feltegyék.

Koromból kifolyólag személyesen átélt élményekről nem számolhatok be. Így engedjék meg nekem, hogy megidézzem Wittner Mária 1956-os szabadságharcos szavait. A ma a Fidesz padsoraiban helyet foglaló Képviselő Asszony 2001. február 25-én e szavakkal kezdte emlékező beszédét az Országgyűlésben megtartott emlékünnepegen: „Ma, a kommunizmus áldozatainak emléknapiján megidézem az áldozatokat - élőket és holtakat -, hogy együtt vádoljuk a szocialista köntösbe bújt hóhérait. Vádoljuk őket, mert a lenini utat nagy igyekezettel honfitársaink csontjaival kövezték ki. A világ legdrágább, legfájdalmasabb útja ez, s a továbbhaladásunk tétje milliónyi emberélet volt. Vádoljuk őket, mert a nemzetünk kiváló polgárait küldték bitófára és gyalázták meg holtukban is.” Megrendítő beszéde végén joggal tette fel a sajnos még ma is aktuális kérdést: „Milyen morál alapján ülnek egy magyar parlamentben még most is és alkotnak törvényeket egy általuk tönkretett, kifosztott, megalázott nemzet számára?”

Hogy milyen morál alapján? Erre Márai Sándor író – akit 1948 után szintén igyekezett elfeledtetni a kommunista kultúrpolitika – adja meg a választ Naplójában: „A kommunizmus

megbukott mindenféle értelemben, de a kommunistáktól nehéz lesz megszabadulni, mert senki sem olyan konok és veszedelmes, mint egy bukott eszme haszonélvezője, aki már nem az eszmét védi, hanem meztelen életét és a zsákmányt.”

Mint mondtam, személyesen átélt élményekkel nem szolgálhatok. Annál inkább szolgálhatna a 2008-ban elhunyt Alexandr Solzsenyicin. A kiváló, Nobel-díjas orosz író Sztálin bírálataért megjárta a GULAG-ot, majd a saját élményei alapján megírt könyvei – elsősorban az 1973-ban A GULAG-szigetcsoport címmel írt - miatt további büntetéseket – állampolgársága elvesztése és a hazájából való kiutasítás – részesült. Nos, nála jobban kevesen ismerhetik a kommunista jellemet, melyről így írt: „A kommunistáknál kártékonyabb és veszélyesebb embertípust még nem produkált a történelem. Cinizmusuk, szemtelenségük, hataloméhségük, gátlástalanságuk, rombolási hajlamuk, kultúra- és szellemellenességük elképzelhetetlen minden más, normális, azaz nem kommunista ember számára. A kommunista nem ismeri a szégyent, az emberi méltóságot, és fogalma sincs arról, amit a keresztény etika így hív: lelkiismeret. A kommunista eltorzult lélek (...), egészséges szellemű európai ember nem lehet kommunista. Nincs olyan vastag bőrt igénylő hazugság, amit egy kommunista szemrebbenés nélkül ki nem mondana, ha azt a mozgalom érdeke vagy az elvtársak személyes boldogulása úgy kívánja.” Úgy gondolom, ez is válasz Wittner Mária kérdésére, valamint mai erkölcsi és közállapotainkra 20 évvel az úgynevezett rendszerváltás után.

Az utókor, azaz a mi fájdalmas és egyben szent kötelességünk, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk a kommunizmus áldozataira, s megismertessük annak a korszaknak a működését a fiatalabb nemzedékekkel, hogy soha többé ne ismétlődhessenek meg a kitelepítések, a padláslesöprések, a körömlétevések, a sortüzek, a megfigyelések, amelyek szinte minden magyar családot érintettek. Ne lehessen megfosztani ártatlan magyarok százazreit tulajdonuktól, emberi méltóságuktól, szabadságuktól, jogaiktól és végső soron az életüktől. Azaz ne lopakodhasson még egyszer vissza az a korszak, amelynek erkölcstelenségét a legérzékletesebben talán Wass Albert, a kitűnő erdélyi magyar író ábrázolta eképpen az Elvásik a veres csillag című regényében:

„... Mielőtt beléptek volna a házba, a gyerek hirtelen megállt,

– Idősapám – mondta-, kérdeznék valamit.

– Hát kérdezz – fordult hátra az apja.

– Hogy van az, hogy mások szekérral hordhatták el a mi földünkről a törökbúzát s mégse kerülnek bajba a törvénnyel, mi pedig a sajátunkat dugdossuk, s mégis félnünk kell a csendőröktől? Mózsi nézte a fiát egy darabig, aztán hátratolta a fején a kalapot s megvakarta a tarkóját.

– Látod azt a veres csillagot ott? - Bökött állával a Kányakő felé.

– Látom hát - felelte a gyerek.

– Hát amiatt fordult meg a világ. Ami azelőtt a tiéd volt, az most másé. Ami azelőtt jó volt, az

most rossz. Ami azelőtt okosság volt, az most lopás, s ami azelőtt lopás volt, az most a törvény. S mindezt együtt úgy nevezik, hogy szocializmus. Érted már?

– Nem én – vallotta be a gyerek.

Mózsai sóhajtott.

– Majd, ha megnősz, okosabb leszel. De reméljük, hogy addigra már nyoma sem lesz annak a csillagnak.”

Nos, ha el is vásott az a veres csillag, a szelleme még ma is itt van köztünk. Akik tegnap még üldözték a magántulajdont, és a szocializmust éljenezték, ma a legnagyobb kapitalisták – vagyonukat „törvényesen” szerevve - „Mi az hogy! Nagyon is!” S bár gyártulajdonosként a pártkongresszusokon az éhes proletárról és a múlt eltörléséről énekelnek, valójában a múltat – azt a kegyetlen, zsarnoki, ember-, Isten- és nemzetellenes múltat - akarják visszacsempészni a gumilövedékek zuhatagában. Akik tegnap még a vörös diktatúrát működtették, ma a legnagyobb demokraták, sőt szociáldemokraták, akik a köztársaság védelmezői. S kiktől védik a köztársaságot? Hát a néptől, a tegnap áldozataitól, akiknek ma is az áldozat szerepét szánják. Diktatúrában, demokráciában is ők vannak felül, fordítva egyet a köpönyegen, átfestve a cégért, újranyomatva névjegykártyáikat. Csak hogy igaza legyen Szolzszenyicinnak, Márainak, Wass Albertnek és mindenkinek, akik megrajzolták jellemüket – pontosabban jellemtelenségüket. Akik ma rafináltabb módszerekkel pusztítják a nemzetet. Leépítik az államot, eladnak, ellopnak mindent, még azt is, ami rögzítve van. Bezárják a munkahelyeket, az iskolákat, a postahivatalokat és a vasúti vonalakat. Eladni készülnek földet, vizet, talán még a levegőt is. Kiszerveznek minden közszolgáltatást a liberalizmus jegyében a haveroknak, hogy aztán a visszacsurgatott milliókból finanszírozhassák – nemcsak most - agymosó kampányaikat. Ellehetetlenítik a gazdákat, a kisvállalkozókat, az önkormányzatokat, a nagycsaládosokat, szédülják az oktatási és az egészségügyi rendszert, meggyalázzák nemzeti jelképeinket, múltunkat, kitalálják határon túli testvéreinket a nemzetből. Mert ők csak ehhez értenek, na meg a válságkezeléshez. Amelyhez ők maguk teremtik a válságot. Csak közben arra nem gondolnak, hogy ...

„Likasszák már az égben fönt a rostát

s a csillagok tengelyét olajozzák

szorgalmas angyalok.

És leszen csillagfordulás megint

és miként hirdeti a Biblia:

megméretik az embernek fia

s ki mint vetett, azonképpen arat.

Mert elfut a víz és csak a kő marad,

de a kő marad.”

Mindezen gondolatok jegyében hajtom meg fejem a kommunista diktatúra áldozatai előtt. Hinni akarom, hogy áldozatuk nem volt hiábavaló és egyszer még valóra válik álmodunk: a valóban demokratikus és virágzó Magyarország, amely megszűnik „következmények nélküli ország” lenni.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

Sárospatak, 2010. február 25.

Tarnavölgyi László